

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

Cap. VII. De quodam magni ponderis medio, vt homo se cognoscat, & humilitatem acquirat, quod est peccatorum consideratio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40093

Hoc est, quod S. Paulus asserit: *Si quis existimat se aliquid esse, cum nihil sit, ipse se seducit.* Magnæ sane fodinæ, ad humilitatis thesauros nos ditandos se hic offerunt.

Et hic manus quid se ostēdit, quod iam creati & essentia accepta, per nos subsistere non possumus. Nec nobis idem contingit, quod domui, quæ postquam à fabrico extructa est, se sustinet, nec fabri opera amplius indiget, qui eam ædificauit: non sic nobis agitur, creati enim tam Deo in singula momenta egemus, vt esse quod dedit, non amittamus, vt eguimus, dū nihil eramus, vt essentia nancisceremur. Ipse nos semper potente sua dextera sustinet & conseruat, ne in profundā nihili abyssum recidamus, vnde nos ante extraxit. Ideo ait Dauid: *Tu formasti me,*

Psal. 138. 5.

& posuisti super me manum tuam. Hæc tua manus, quam super me posuisti, me sustinet, & conseruat, ne rursus ad nihilum redigar, quod ante fui. Tam ab hac conseruatione & custodia diuina pendemus, & ei sic affixi sumus, vt ea vel vno momento deficiente, & Deo manum retrahente, statim in eodem temporis puncto nobis deficiendum & in prius nostrum nihilum redeundum sit; vt sole occidente lumen terræ subtrahitur. Hincq; S. Scriptura ait: *Omnes gentes quasi non sint, sic sunt coram eo, & quasi nihilum & inane reputati sunt ei.* Hoc illud est, quod singulis momentis nobis in ore est, quod nihil sumus, sed puto nos solum ore dicere, nescio an intelligamus, quod dicimus.

Isa. 40. 17.

Vtinam intelligamus & sentiamus, vt Propheta, dum dicebat: *Et substantia mea tanquam nihilum ante te.* Nihilum sane Domine ex me sum, nihil enim eram, & esse quod habeo, non à me habeo, sed tu mihi illud Domine dedisti, & tibi ante adscribendum est nec inde mihi gloriandum nec superbiendum, nihil enim ad id contuli, & tu esse illud conseruas, & vires ad operandum suggeris. Omnis essentia, omnis potestas, omnis ad operandum vis à manu tua venire debet, ex nobis enim nihil possumus, nihil vale-

Psal. 38. 6.

mus, nihil sumus. Quæ ergo nobis superbiendi materia? An forsitan de nihilo? Paulo ante diximus, Quid superbis terra & cinis? nunc dicere possumus, Quid superbis, cum nihil sis? quod minus puluere & cinere est. Quam rationem aut occasionem habet nihil cristiam cleuandi & superbiendi, & aliquid ætiamandi? Nullam sane.

CAPVT VII.

De quodam magni ponderis medio, vt homo se cognoscat, & humilitatem acquirat, quod est peccatorum consideratio.

LONGIVS procedamus & altius propriæ cognitionis ligonem debigamus, & profundius fodiamus. Profundiusne fodi potest? an quid nihilo profundius? Est, & quidem multo maius. Quid? Peccatum, quod addidisti. O quam profundum hoc, & quidem nihil hoc profundius est, peius enim peccatum quam non esse, & præstitisset non fuisse, quam peccasse, hincque Christus Seruator noster de Iuda dicebat, qui illum traditurus erat: *Bonum illi eras, si tuus non fuisset homo ille.* Nihil tam abiectum, dislitum, & in Dei oculis contemptum inter omnia, quæ sunt & non sunt, quam homo, qui est in mortali peccato, & cœlesti hereditate exclusus, Dei inimicus, æternis inferni pœnis, Dei iudicio addictus. Et quamuis te Dei bonitate mortalis peccati conscium esse non reperis, tamen quia ad nihil nostrum cognoscendum, monuimus in memoriam redigendum tempus, quo non eramus, sic & vt plenius & perfectius abiectionem & miseriam nostram exploremus, in memoriam reuocandum tempus, quo in peccato fuimus. Attende quam miseræ conditionis fueris, dum in Dei conspectu fueris deformis, infelix & hostis eius & filius

ixæ, æternis ignibus addictus, & contemne & abiice te quam poteris profundissime. Et certe tibi persuade, quod quantumlibet te spernas & humilies, ad eam contemptus abyssum nunquam te pervenire posse, quam meretur ille, qui infinitum illud bonum, quod Deus est, offendit. Fundum hæc res non habet, abyssus profundissima & infinita est, donec enim in cælo percipiamus, quam bonus sit Deus, perfecte cognoscere non licet, quam malum sit peccatum, quod Deo contrarium est, & quanta pœna dignus, qui illud committit.

Si hac in consideratione seduli essemus, & alte foderemus hanc criminum & miseriarum fodinam; quam humiles essemus, & quam parvi nos ipsos duceremus, & quam æquo animo ferremus nos vilipendi & contemni? Qui Deum prodidit quem illius amore cõtemptum non amplectetur? Qui Deum sua concupiscentia & appetitu & momentanea oblectatione vedit & mutavit, & qui Deum Creatorem & Dominum suum offendit, & meruit æternis inferni flammis obiiici, quas ille iniurias & contumelias æquo animo non tolerabit, ut illi de offensis satisfaciat & damna compenset, quæ divinæ Maiestati intulit? *Priusquam humiliarer ego deliqui: propterea eloquium tuum custodivi:* dicebat Propheta David. Antequam pœna adesset, quam me Deus humiliat & affligit, iam feceram, iam deliqueram, ideoque fileo, & queri non audeo, multo. n. minor pœna culpæ meis est. Non me Domine puniivisti, ut merebar. Quicquid enim in hac vita pati possumus nihil est, si cum, quod vnum tantum peccatum meretur, conferatur. Num ne tibi videtur illum meruisse omni infamia & contemptu affici, qui Deum suo honore spoliavit, & contempnit? Nonne tibi videtur æquum esse, ut ille vilipendatur, qui Deum vilipendit? Nonne tibi videtur voluntas illa, quæ ausa fuit Creatorem suum offendendi, eo redigendo, ut posthac nil amplius fiat, quod

appetit, in magnæ ipsius temeritatis pœnam?

Hic aliud consideratione dignum occurrit, quod quamvis in Dei misericordia confidere valeamus, peccata nobis iam esse remissa, tamen de everti non sumus. *Nescit homo virum amore an odio dignus sit,* ut ait Sapiens. Et S. Paulus dicebat: *Nihil mihi conscius sum, sed non in hoc iustificatus sum.* Et væ mihi, si non sum, parum enim mihi proderit, quamvis religiosus sum & alios conuerto: *Si linguis hominum loquar & Angelorum; charitatem autem non habeam; nihil sum:* quamvis donum prophetiæ habeam, & omnem scientiam, & erogem omnem substantiam meam in pauperes, & totum mundum conuertam, charitatem autem non habeam nihil sum, nihil mihi proderit. Væ vobis, si charitatem & Dei gratiam non habeatis, nihil estis, & minus quam nihil. Magnum sane ad se humiliandum, & humiliter de se sentiendum, & contemnendum, non scire si in gratia Dei vel peccato quis sit. Certe scio me Deum offendisse, sed nescio an peccatum Deus remiserit: Quis caput leuare audeat? Quis in terra confusus & humiliatus non erit? Hincque ait Sanctus Gregorius: *Ut vnam gratiam certam habeamus, scilicet humilitatem.* Licet timor & dubitas hæc quam Deus nobis reliquit molesta esse videatur, & certum nobis non sit, an eius amici vel hostes simus; tamen & hoc gratiæ & misericordiæ eius adscribendum, quod nobis id valde conducatur, ad humilitatem parandam, & conservandum, ad neminem contemnendum, ob multa, quæ commisit, peccata. Oh, ille forsitan, qui plus criminum me commisit, iam eorum veniam impetrauit & in Dei gratia est, ast ego nescio an sim. Quod nobis calcarium loco est ad benefaciendum, & nihil negligendum, sed vsq; cum timore viuendum & coram Deo cum humilitate ambulandum, vti suadet sapiens: *Beatus homo, qui semper est pauidus.* Et, *De propiciato peccato noli esse sine metu.*

Eccl. 9. 1.

1. Cor. 4. 4.

1. Cor. 13. 1.

Gregorius.

Prou. 28. 14. Eccles. 5. 5.

metu. Multum energiae habet haec peccatorum consideratio, ad nos vilipendendum, & humiliter viuendum, & vsque subterram deiciendum, & multum sane in ea negotii ponendum, vt penetretur & ad praecordia vsque examine-
tur.

Si pedem figamus in consideratione effectuum & incommodorum, quae in nobis operatur peccatum veniale, quam copiosam & vberem materiam nos humiliandi & contemnendi reperiremus? Quae per peccatum natura corrupta sit, patet, quod tanquam lapis pondere suo inclinatur deorsum labi, & per peccati venialis infectionem, viuacissimam inclinationem ad terrena, quae nos tangunt, habemus, & quasi mortui ad spiritualium & diuinorum delectationem sumus. In nobis imperat, quod parere aequum erat, & parer, quod imperare decebat, & eo miseriarum deuenimus, vt sub corpore & cute humano tegantur bruta desideria, & corda ad terram vsque inclinentur. Prauum est cor omnium & inscrutabile, quis cognoscerit illud? Quis malitiam cordis humani pernoscat? Quantoque magis huc murum suffodies, tanto maiores abominaciones inuenies, vt in figura Ezechieli ostensum fuit. Si ergo culpas nostras praesentes animo peruoluamus, multum hic earum copiam reperiemus, hoc enim est, quod ex nostra messe colligimus. Quam volubiles sumus linguae, quam in cordis custodia negligentes? quam in bono proposito instabiles? quam proprii damni & commodi amici? quam cupidi appetitui nostro obsequendi: quam amoris, voluntatis & iudicii proprii pleni? quam vitae in nobis sunt passiones? quam integrae prauae inclinationes? & quam ab illis impellimur? Valde recte ait Sanctus Gregorius in illa verba Iob. *Contra folium, quod vento rapitur, ostendis potentiam tuam: iure & recte hominem frondi conferri, vt enim haec mutatur & agitur omni vento sic & homo tentationis vento vertitur & mutatur: aliquando turbat illum ira, aliquando inanis gloria aliquando trahit*

Ezech. 8. 8.

illum appetitus auaritia & ambitionis aliquando luxuria aliquando extollit superbia aliquando deprimat pavor & timor inordinatus. Hincque etiam dicebat Isaia: *Cecidimus quasi folium uniuersae & iniquitates nostrae quasi ventus absorberunt nos: constantia non est nec stabilitas in virtute nec bono proposito. Vberem sane nos humiliandi & confundendi materiam habemus, idque non solum si mala & peccata nostra inspiciamus sed & si opera, quae nobis bona videntur, examinemus, satis materiae ad nos humiliandum inuenire erit, ob defectus & imperfectiones, quas iis miscemus, secundum eiusdem Prophetae sententiam: *Facti sumus vt immundus omnes nos, & quasi menstrua uniuersa iustitia nostra.* De quo alibi, & ideo non plura hic.*

CAPVT VIII.

Quo modo nos in propria cognitione exerceri oporteat, ne animo cadamus & desperemus.

TANTA nostra miseria est, & tantoperimus, quae nos ad humiliationem merito prouocare debeant; vt videamus magis indigere, vt quis nobis animum addat, & erigat, ne animum perdamus & desperemus, quam ad nostri cognitionem nos exhortetur. Idque tam verum est, vt Sanctis & spiritualis vitae magistris doceant, tam profunde & alte in cognitionem miseriae & fragilitatis nostrae penetrare nos debere, vt ibi non subsistamus, ne anima diffidentia & desperationem cadat, videt se tantis miseriis exposita, & in bonis propositis tam instabilem esse: sed vt longius progrediamur ad bonitatis Dei cognitionem, & ei plane fidamus. Quare S. Paulus monet, tantam non esse debere eius tribulationem, qui peccauit, vt causa sit pusillanimitatis & desperationis. *Ne forte abundantiori tristitia absorbeat, qui eius modis est sed*
mode.